Další letní příděl poezie a prózy z letošního ročníku Trapsavce obestírá tajemno. Ne ovšem samoúčelné, po pozorném přečtení jistě pochopíte, že tyto příběhy přece znáte. A jedno jestli z vyprávění jiných nebo vlastního života. A jsou vlastně charakteristické pro tvorbu oldpsavců, dobře je na nich patrná zkušenost a jistá dávka autorské řemeslné zdatnosti.

Příjemné čtení

Belmondo

Faust pas

Sbalil jsem bez pomoci,
čekal na zastávce,
na Stožci o půlnoci,
řval na křižovatce:

„Tak pojď ke mně, rohatej,
duši máš po chuti,
jen mi za to, prosím, dej,
změnit rozhodnutí.

Říct tý holce před léty,
zvážit dávný rady,
vysrat se na zálety,
držet kamarády.

Neznat výnos, úrok, dluh,
poznat cizí kraje…
hele - kohout, svíčky, kruh,
šanci dej a tvá je!“

Ďábel se jen rozesmál:
„Dávno jsi náš splátce,
část duše jsi odevzdal,
každý křižovatce!“

Jan Přebral Pohunek

Cesty k vrcholům

Život je tvrdej. Možná zajímáš Boha (hlavně po smrti), ale příroda na tvoji jedinečnou individualitu celkem vzato kašle… Nebo je všechno jinak? - - -

„Jsi prostě netuctová, jedinečná…“ snažím se ležérně a nejspíš marně.

Škleb Mony Lisy: „Já vím…“ No-ty-vole… Výzva či arogance? V téhle etapě večera – skoro noci – nejspíš nekontrolovaný výron sebevědomí. Ach to svíravé utrpení imaginace…

***

Do hospody jsme dorazili s drobným zpožděním, takže zábava zdála se být již v plném proudu. V lajně pod stěnou pětice, ne úplně neznámá – vidím tam Malýho Kubu, vedle snad Rocky? Jo, na ty prostě občas někde nečekaně narazíš. A hlavně – až mě u srdce píchne: tu jsem přece – je to šest sedm let? – potkal tehdy na tom ohni a nedostal nejmenší šanci (ne že bych se vůbec k čemukoliv dostal). Flashback: Tak tuhle si jednou – kdykoliv – najdu a bude to velký…

„Můžu?“ odtahuju židli na „svém“ místě v čele a významně pozvedám futrál s kytarou. Ještě k ní natáhnu ruku, a: „My se přece známe, že… Ahoj,“ snažím se o zasvěcený tón.

„Jo jo, samozřejmě, sleduju tě…“ uculí se tak, že raději pokynu ostatním, usedám, odmítám přemýšlet, vybalím kytaru a vyklopím do sebe mezitím přistavší pivo. Kluci se posadí zády do lokálu.

***

Vlastně večer probíhá úplně normálně, kecáme, pijeme, hrajeme, ten či onen se tu přidá, tu umlkne… Cosi mi pořád vrtá hlavou. Nějak se o nich všeobecně ví, že jsou tak trochu víc do woodcraftu, ostatně domovenka je čistý znak v původních barvách, jméno T.O. Blue Heaven pěkně pod… ale kdo je kdy vlastně viděl pohromadě? Na potlachy moc nejezdí, nevím o nikom, kdo by byl na jejich ohni…

„Vás je normálně víc, ne?“ otočím se automaticky na ni. „Vídám tě na fotkách v různém složení,“ snažím se být vtipný.

„Jasněže, málokdy se sejdeme všichni. Tadyhle Rocky a Stříbrňák, ti jsou poměrně věrní, Malej Kuba většinou taky… Hele, můžeme pokecat, ale teď mi zahraj Tears in Heaven, jo? To je naše kultovní,“ zase se tak uculí.

No tak fajn, a bude ostuda. Dost dlouho ji trénuju – jak to sakra ví?! – a ještě jsem se k veřejné produkci jaksi neodhodlal. No, mám neodbytný pocit, že teď prostě musím. Předehra dobrá, to už mi šlo. Slova naskakujou, baví mě to, mezihra, jooo… ty vogo, paráda! Hůůů…

„Dík, bylo to slušný," pochválí mě pohledem, otočí se k hospodskému: „Dej nám ještě láhev Frankovky!"

„Došla…", zahučí omluvně.

„Nekecej a koukni se do toho regálu pořádně, určitě tam máš ještě nejmíň dvě flašky!" usměje se na něj nezpochybnitelně.

Za chvíli je u nás znejistělý hospodský s lahví vína.

„Přines nám, prosím, ještě jednu sklenku – dáš si s námi, ne?" otočí se ke mně a se sebejistou samozřejmostí se přes své dva sousedy prodere na roh vedle mě. Rocky se zatváří přepadle, ale nic nenamítá.

Ťukneme si, asi mi chce něco říct. Taky že jo. Snaží se, aby ostatní moc neslyšeli: „Víš, jak jsi říkal, že nás je víc, tak my se vlastně komplet sejdeme akorát na výročáku. Děláme ho na Velikonoce, takže je to takovej malej velkej vandr a ani tam nikoho nezveme. Dokonce nemáme stálej flek. Jenom začneme ve čtvrtek slezinou – říkáme tomu „velká žranice" – tam se dohodneme, kam to vlastně bude a v pátek vyrazíme. No, takže nás asi fakt nikdo pohromadě nikdy neviděl, mimo ty sleziny, ale to jsou civilisti…"

Sice mám pocit, že jí rozumím, ale zároveň totální zmatek. A je mi celkem podivuhodně dobře. Hraju, fakt mě to baví, nakonec s nimi udělám ještě i tu druhou láhev (přiblblé poznámky našich vůbec neřeším) a nevyhnutelně přijde to, co přijít musí – zavíračka. Takže co dál? Klasika, zkusíme to s tradičně nenápadným „zcela náhodným" setkáním u hajzlíků. Vstane a lehounce pohodí hlavou… No ale to už snad není možný?

Za prvními dveřmi nedočkavě začnu: „Víš, já bych…“ Nenechá mě domluvit: „Asi bys měl vědět, že tohle není tak úplně náhoda,“ zamíchá mi trochu tím zmatkem. Jak už mám upito, seberu odvahu a dost trapně spustím: „Jsi prostě netuctová, jedinečná…“

Škleb Mony Lisy: „Já vím…“ No-ty-vole… Výzva či arogance? V téhle etapě večera – skoro noci – nejspíš nekontrolovaný výron sebevědomí. Ach to svíravé utrpení imaginace…

„Hele, tuhle noc jdu s nima, chápeš?“ asi čučím jak vyoraná myš a nechápu něco tak samozřejmého, protože dodává: „Rocky zas nebude vědět, jak moc ke mně vlastně patří, a tak… No prostě, zařiď si to jak chceš, ale zejtra v poledne dole na rozcestí u buku, jo? Sám!“ zdůrazní tón pohledem, který hřeje a zároveň mrazí. „Tady máš ještě loňský PF s kontakty, kdyby něco…“ a mizí za dalšími dveřmi. Trochu perplex otvírám žracák a zakládám péefko automaticky do cancáku (jo, tahám „všechno své“ i na hajzl, divte se, no…), nad mušlí mám co dělat, abych nepodlehl atmosféře okamžiku.

***

Dobrá. Jsou výzvy, kterým se nevzdoruje. Za minutu poledne jsem u buku, minutu po poledni přichází. Stoupáme asfaltkou, jež vede na horní planinu. Pak to dáme radši kolmo svahem na hřeben a k vrcholové skále. Cestou krafeme o všem možném nebo prostě mlčíme – mlčím rád. Neriskuju ztrapnění.

Campík pod vrcholem je takový… vznešený? Znepokojující? Očekávaně romantický?

„Jdu na dříví,“ oznamuji věcně, ač není moc co řešit, pár čerstvě shozených soušek se válí kousek od fleku. Lískový keř se dvěma parádními tyčkami na jehlánek už mě snad ani nemůže překvapit. Tak nějak samozřejmě škrtnu a oheň progreduje, jak má.

Kafe vaří ona, z báglu vyndá krabici buchet.

„Ti je včera nesežrali?“ údiv už spíš hraju.

„Buchet mám vždycky dost…“

„No ale jsou božský, teda…“ mumlám s plnou hubou.

„Já vím…“ už zase…!

***

Jsem blbej nenapravitelnej romantik. Všechno hraje do karet, spíš je víceméně jasno, a mě prostě láká ten úplněk nahoře nad skalou, sedící na větvi oné osamělé zkroucené foglarovské borovice jako medvídek Pú (řekl by Vyčítal).

„Dáme úplný vrchol?“ obrátím se na ni rádoby laškovně.

„Proč ne?“ usměje se opět záhadně a slibně. Od planiny se ozve výstřel. „Myslivec, prase,“ poznamená.

Hledíme do světla měsíce, nebe je nám chrámem a borovice přístřeším, polibek se nabízí jaksi samozřejmě a nekomplikovaně. Nerad pomyslím na všechny potenciální komplikace. Odtáhne se, a: „Nejsi připravenej na všechny komplikace, sorry, ještě ne…“ a mně se zatočí hlava, šutr na hraně strže se zvrtne, zavrávorám, chvilku to vypadá, že situaci ustojím, ale pak bohužel… Zvrátím se náhle a neodvolatelně, „Stoupání na vrchol a potom pád,“ napadne mě ještě

slogan. V posledním záchvěvu vnímání jako bych zaslechl: „Ráda jsem tě poznala…“ Žuchnu

nečekaně měkce a ztrácím vědomí.

***

Temno, pak jakési rudé světlo, ale žádný tunel. „Tohle už je ono?“ pomyslím si. Modré blesky, rudé světlo se projasňuje. Aha, pootevírám oči. Jako bych vnímal andělské hlasy… „Hele, pohnul se,“ dívčí hlas. „Vypadá to jako zázrak, ale asi ho přivítáme zpátky,“ věcný mužský baryton. Vnímám anděly, kteří mě zvedají v nesnesitelné záři všudypřítomných světel, kdo mě tu tedy uvítá? Napadá mě nebe – svatý Petr – Skála… Rocky?! A opět temno.

***

„Měl jste ohromné štěstí,“ promlouvá ke mně anděl. Teda doktor, uvědomím si náhle racionálně. „Sletěl jste nejspíš ze skály, ale prakticky na měkký padesátistupňový svah. Nechápu to. Jste trochu pomlácený, dost podřený, byl jste v bezvědomí, ale v podstatě nic vážnějšího… Našel vás myslivec s jeepem, prý jste se mu skulil skoro před nárazník,“ náznak úsměvu. „Zavolal záchranku, byli u vás za necelou čtvrthodinu…“

„A kde mám věci?“ návrat k praktickému rozumu.

„To nevím, tenhle chlebník jste měl u sebe, jinak nic…“ omnia mea mecum porto, tedy to hlavní, díky bohu…

Proberu v rychlosti žracák. Mobil, peněženka, doklady, cancák… O.K. A péefko, aha… Na rubu číslo, mail a „Ozvi se, K.“. Obracím na líc. Osada za stolem, nijak originální. Popisky. Andy, Bart, Malej Kuba, Johnny, Džekob, Stříbrňák a Rocky uprostřed, Židák a Mat Evangelista, Flip a Shimmi, na kraji nevěřícně se šklebící Tom. Fakt, je jich 12… A v centru Kristýna s pohárem vína…

Marek Fenik Kysilka